

haastig weer, terwijl hij, zoolang
voor de inkt gebruikte, die hem
zicht liep).

«Dan bedoelen de woorden geen
jou», zei de Koning, glimlachend
kijkend. Er heeschte een doodsche

«Dat was een aardigheid!» ging de
beleedigden toon voort, en terstond

«Laat nu de jury zich terugtrekken
besluit te overwegen», zei de Koning
zooveelste maal.

«Neen, neen!» zei de Koningin, «de
vonnis — dan de uitspraak der jury»

«Onzin en mallepraat!» zei Alice
beeld je, eerst het vonnis!»

«Hou je mond!» riep de Koningin, voor
«Ik wil mijn mond niet houden!» zei Alice

«Haar hoofd af!» gilde de Koningin, «de
ze kon. Niemand verroert zich»

«Wie geeft er iets om jou?» zei Alice
nu haar natuurlijke groote lasterogen, «de
niets anders als een pak kaarten»

Bij deze woorden stoot het gansche
hoog en kwam op haar neerliegen. Ze
lichten kreet, half van schrik en half van

HET GANSCHIE PAK ST
KWAM OP HAAR N